

Георги Мишев

Защо кукуригат петлите

Някога петлите били мълчаливи птици. Лягали си вечер рано и се събуждали, като изгреело слънцето. Живеели си тихо и спокойно и ако не били буйните им опашки и червените гребени, трудно било да ги различиш от кокошките.

Веднъж в околностите на птичата държава се появил опасен крадец. Той бил най-големият враг на кокошото племе и носел чудноватото име Кукуригу.

Едно младо петле, което обичало да скита до най-отдалечените краища на държавата, първо научило за крадеца. През една нощ то чуло в съня си тихи стъпки, сепнало се и надало вик, колкото му глас държал:

– Кукуригуу!

От вика му се събудили неговите съседи.

– Какво има бе? – попитали го те. – Какво те е прихванало посред нощ, та се дереш?

– Кукуригу обикаля наоколо. Чух стъпките му.

– Вижте му ума! – казали недоволни старите петли. – Сънувал нещо и ни буди, за да ни разказва сънищата си... Хлапе такова!

И му се скарали:

– Я да спиш, че утре ще ти проскубем опашката!

Тази нощ Кукуригу не посмял да влезе в кокошарника. Още разучавал през кои места да извърши нападението. На другата нощ отново бил на същото място. Петлето чуло в съня си стъпките му и пак разбудило с вик целия кокошарник:

– Кукуригууу!... Да внимаваме, братя! Кукуригу дебне наоколо!

– А бе ко-ко-кой му позволи на този малчуган да ни разваля съня? – възмутили се петлите. – Заслужава утре да го викнем в Съвета на старейшините и здравата да му опънем гребена!

– Повярвайте ми – казало нажалено петлето. – Може да ни се случи нещо лошо...

– Лошо! Ти ще ни учиш кое е лошо! Вчера излязло от черупката си!

Крадецът чул, че птиците са будни, и този път се отказал от намеренията си.

На третата нощ петлето, което имало много тънък слух, пак усетило, че Кукуригу е пристигнал. То събрало всички сили и извикало три пъти името му. Петлите и кокошките го чули, но се направили на заспали. „Нека си вика – мислели си те в полусън. – Широко му е около врата, па се чуди какви щуротии да измисли...“

И те не помръднали. А в това време Кукуригу се вмъкнал при тях с голям чувал, започнал да им извива вратовете и да ги хвърля в чувала.

Сънените птици дори нямали време да кръкнат.

Зачудило се петлето как да разбуди своите братя и сестри. По едно време разперило криле и започнало да пляска с тях. Плесне веднъж и извика: „Кукуругу!“ Плесне пак и пак извика.

Най-подир петлите се разсънили, почнали и те да пляскат с крилете си и да викат името на крадеца. Вдигнал се страшен шум. Кукуругу грабнал чувала и – дим да го няма!

На сутринта птиците видели, че половината от тях били задигнати. Попаднал в дълбокия чувал на Кукуругу и целият Съвет на старейшините.

Тогав се събрали и решили да си изберат нов съвет. Предложили петлето за председател, но то отказало – повече обичало да скита на свобода из широката държава, отколкото да заседава.

Все пак в негова чест било взето решение всяка нощ петлите да се будят по три пъти, да си разказват какво са сънували и да извикват с ясните си гласове: „Кукуругу!“

И така до ден днешен.

КРАЙ

© Георги Мишев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9201>]